

ржката си и цъкна съ езикъ, — не е чистъ чиякъ...

— Защо? Какво прави?

— Никому нищо не прави. То не е човѣкъ, — божа кравица. Ама тамъ е работата, вжтре има нѣщо. Вжтре чиякътъ е другъ. Ний нали ходимъ съ дѣда попа — и на кръщение и на умрѣло. И той тамъ. И все между женитѣ. И тѣ му слагатъ да яде. Хранятъ го, хубаво го хранятъ. Какъ ги омайва, не знамъ.

— Я ми налѣй още една, — каза фелдшерътъ на Филипа. — Е, бай Рангеле, после?

— Вчера като минавахъ ей отъ тука е, видѣхъ го въ Райковата градина подъ орѣха, съ Дона бѣше. Тя, Райковата Дона, си е такава, тя ако имаше повече умъ, още кога да се е оженила. Ама азъ него гледамъ. Като се разпусналъ онзи човѣкъ, като се разсмѣлъ. Сакатъ ли? — Сакатъ човѣкъ тѣй ли бива? И свири. Носи една свирка, малка, черна като кози кракъ. Хубаво свири! Стояха подъ орѣха, а азъ ги гледахъ. Пъкъ като извади човѣка едно шише, па като го дигна... И на Дона дава. И пакъ свири. Не, тозъ чиякъ не е чистъ, азъ ви казвамъ...

Рангелъ почака, докато фелдшерътъ си изпие ракията и продължи.

— Онзи день, въ недѣля, доде въ черкова. Чукъ-чукъ съ патерицитѣ, право при аналоя. Тъкмо даскалъ Антонъ започна да пѣе нѣщо.